Potrava

Zpracování tykající se potravy vlka výrazně zdůrazňují, že volně žijící savci ze řadu kopytníků, jako třeba jelen Cervus elaphus, srnec Capreolus capreolus a prase divoké Sus scrofa tvoří jeho základní potravinový zdroj.

Studie potravy vlka v Polsku ukázala, že jak druhové složení kořistí, tak i jejich procentní podíl v potravě se výrazně mění v závislosti na stanovišti, hojnosti a dostupnosti jednotlivých zvířecích skupin anebo na ročním období. (Jędrzejewski et al. 2012). Byly zaznamenány výrazné oblastní rozdíly ve vlčí stravě:

V severovýchodním Polsku vlci nejčastěji lovili jeleny, srnce, prasata divoká, bobry *Castor fiber* a losy *Alces alces* (Jędrzejewski et al. 2012). Obdobné potravinové preference prokazovali vlci ze západního Polska, v kterých potravě největší podíl měli srnci, prasata divoká, jeleni, zajíci *Lepus europaeus* a bobři (Nowak et al. 2011). V potravě vlků z východní populace (okolí Lublina) výrazně převažovali srnci, zatímco jedinci z jihovýchodní části země (Karpaty) se specializovali na lov jelenů. Jejich potrava je doplňována jinými menšími druhy. Sporadicky se také živí mršinou. Podíl hospodářských zvířat v potravě polských vlků je neznačný (Nowak et al. 2011, Jędrzejewski et al. 2012).

Vlci loví své kořisti spolu s celou smečkou. Větší rodinné skupiny loví větší zvířata, avšak lovecký úspěch záleží na povětrnostních podmínkách nebo fyzické kondici potenciální kořisti. Vlci dovedou několik minut honit svou kořist s rychlostí zhruba kolem 60 km/h, nicméně ne všechny pokusy o odchyt zvěře jsou úspěšné. Vlci optimalizují svoje energetické úsilí a vybírají kořisti nejlehčí k lovu, nejčastěji jejich kořistmi jsou tedy staří, nemocní nebo mladí jedinci. Z jelenovitých vlci nejčastěji loví mláďata a samice, z prasat divokých jejich kořistmi se nejčastěji stávají selata. Po úspěšném lovu vlci začínají konzumaci v souladu s rodinnou hierarchii. (Wierzbowska 2010).